

Dr. Sűvöltős Mihály: Vranjes jó edző, hagyják dolgozni!

2018-02-08

Dr. Sűvöltős Mihály a magyar férfikézilabdázás egyik markáns egyénisége. Száztizennégy alkalommal szerepelt a nemzeti együttesben, de válogatottságainak száma sokkal több is lehetett volna, ha nem részesíti előnyben orvosegyetemi tanulmányait. Ezért számos alkalommal lemondott nemzetközi tornákon való szerepléseket. Más alkalommal pedig egy olimpiai szereplést hagyott veszni, mert 1980-ban a családi szempontokat helyezte a legelső helyre.

Sűvöltős doktorral könnyen lehet beszélgetni, ha az emberfia Debrecenben tartózkodik. Mert ugyan hivatalos ügyekben olykor elhagyja a Hajdúság fővárosát, de egyéves kora óta ott él, oda fűzi minden, s ott is érzi magát a legjobban. Szerencsére Debrecenben adódott alkalom a személyes találkozásra.

– Itt tényleg mindmáig majd mindenki személyes, jó ismerősöm – hangsúlyozta a doktor. –

Benyáts Balázs, Cserhalmi Gyuri és a többiek mind osztálytársaim voltak a gimnáziumban. Természetesen az általánost is itt jártam ki, mégpedig a Petőfi Sándor nevét viselő tanintézményben, a Szabó Kálmán utcában. Mint majd minden gyerek, először én is csak rugdostam a labdát, majd később kezdtem el dobálni is. Valószínűleg hamar megláttak bennem némi fantáziát, hiszen már 12 éves koromban a 14 évesek között játszhattam – hamis igazolással. A gimnázium csapatában is kilógtam a sorból, országos középiskolai döntőt is játszhattam. A legfontosabb esemény pedig az volt a pályafutásom során, amikor a Debreceni Dózsa vezetői megjelentek a lakásunkon, hogy a csapat az NB I-be történő feljutásért játszik, engem pedig a következő szezon egyik erősítésének szemeltek ki.

– A feljutást ki is harcolták, Önt pedig leigazolták.

– Akkor a két Hamza-fivér volt a legismertebb név, meg a kapus, Rácsai doktor, akinek én tíz gólt dobtam egy alkalommal. Ez volt a legjobb ajánlólevél a Dózsa felé. 1966. novemberében leigazoltak. Aki a Dózsa ügyeit összefogta, az Molnár Tibor volt. Az edzéseket pedig a korábbi nagypályás válogatott kézilabdázó, G. Nagy Kálmán – beceneve Kuli volt – vezette. Az NB I-es bemutatkozásom is jól sikerült. Ma is emlékszem, a korábban BEK-döntőt is játszott Honvédnak jó tempójú labdaszerzéseimet követően négy gólt sikerült lőnöm. A csapat egyébként a középmezőnyben ellavírozgatott: otthon általában nyertünk,

idegenben veszítettünk.

A 70 éves Varga Istvánt Vetési Iván, a Magyar Kézilabda Szövetség elnöke köszöntötte – Fotó:

JochaPress

– Mikor következett be a szakosztály életében a következő, minőségi ugrás?

– Amikor 1973-ban sikerült leigazoltunk Varga Pistát és Sárközi Lacit – ismertebb nevén „Pocsolyát”. Velük együtt már korátlagát és játéktudását illetően egyaránt ütőképes csapat körvonalazódott, amellyel előzetes terveink szerint 1975-ben az első három hely egyikét szerettük volna elérni. A tervet túlteljesítve, 1975-ben megnyertük a bajnokságot. A bajnoki címet eldöntő összecsapásra a Tüzér utcában, a Budapesti Honvéd ellen került sor; a meccsre egy pont előnnyel állhattunk ki. Ellenfelünknel Kovács Péter, Kenyeres József, Kocsis Pál és Buday Ferenc is megjárta az olimpiát. Komoly csapatuk volt...

– A bírók nem támogatták a favorit fővárosiakat?

– Meggyőződésem, hogy jól vezették a döntőt. Ma is emlékszem, a tatabányai Kocsis – Nagy Tibor kettős fújta a sípot, nagyjából minden rendben lement. A találkozó előtt viszont hatalmas balhé kerekedett, mert a Honvéd akkori létesítmény vezetője, **Komora Imre** nem akarta beengedni a különvonattal érkezett debreceni szurkolókat. Végül csak bejöhetek, s így sok emberünk láthatta, ahogy 21-20-nál „lefüleltem” Kenyeres Jóska keresztbelőtt passzát, amit értékesítettem is (22-20). Az utolsó másodpercekben Kovács Péter hatalmas gója már nem változtatott a lényegen. (22-21) Debrecenben óriási fogadtatásban volt részünk, azt nem lehet elfelejteni.

– Ez volt a klub legnagyobb sikere. Beszéljünk egy kicsit a válogatottságról.

– Szép sorjában másztam meg a lépcsőfokokat, s már 1972-ben is szóba került, hogy esetleg kijuthatok Münchenbe. Akkor negyedéves voltam az egyetemen, s mivel halasztani semmiképpen nem akartam, így ez a lehetőség hamar lekerült a listáról. 1974-ben kaptam meg az orvosi diplomámat és az év decemberében hívtak meg az 1976-os, montreali olimpiára készülő, bő válogatott keretbe. Két, komoly ajánlatom is volt: a szülészet-nőgyógyászatra, illetve a belgyógyászatra. Ám ekkor egy kicsit kockáztatva, a sportot helyeztem előtérbe, hiszen egyáltalán nem volt garantált, hogy ki is jutok Kanadába. A

válogatottban a bemutatkozásom jól sikerült a négyszeres világbajnok Románia ellen, Nagybányán. Attól kezdve nekem egyenes utam volt az ötkarikás játékokra. Egészen a Moszkvát megelőző hónapokig fix csapattag voltam, de az olimpiáról le kellett mondanom a feleségem veszélyeztetett terhessége miatt.

- A második olimpia így kimaradt, a gyermek viszont egészségesen megszületett.
- A fiam második gyermekünk, a lányom öt évvel idősebb, mindketten jogot végeztek. A lányom büntető bíró, a fiam pedig ügyvédként dolgozik. Kettejüktől öt unokának örülhetünk a feleségemmel.
- Ha már tettünk egy kanyart a család felé, kérem, essen szó a feleségéről is.
- Ő belgyógyászként dolgozik, én pedig igazságügyi orvosként igyekszem helytállni. 1996-tól külön engedélyem van a szakértői vizsgálatok elvégzéséhez is.

Dr. Süvöltős Mihály: Vranjes jó edző, hagyják dolgozni! (2. rész)

2018-02-09

A magyar kézilabdázás egyik kiemelkedő egyéniségéről, dr. Süvöltős Mihályról egy nappal korábban közöltük a vele [folytatott beszélgetés 1. részét](#). A 114-szeres válogatott, ma igazságügyi orvosszakértőként dolgozó sportember a 2., befejező részben is érdekes dolgokra világított rá.

– A kézilabdázás kezdetéről igazán konkrétan nem is volt szó.

– A közelmúltban elhunyt Nagy Jenő bácsi az alapokra nagyon jól megtanított; a sportiskolai képzésbe 12 éves koromban kerültem be. Az 1984-ben volt búcsúmeccsemre elhozta és átadta azt a hamis igazolást, amely révén 12 évesen játszhattam a 14 évesek között. Kapitány Ferenc edzőm volt az első, aki elküldött a tatai edzőtáborba, ami nekem akkor nagyon nagy szó volt. A későbbiek során Ökrös Istvántól különösen sokat tanultam. Ő például rá tudott venni arra is, hogy huzamosabb ideig csak bal kézzel nyúljak a labdához. Ez olyannyira sikeres akció volt, hogy például Montrealban, az olimpián a csehszlovákoknak ballal tudtam gólt lőni. Ökrös nagyon jó szakember volt, s ezt a véleményemet sokak ellenkezésével szemben is fenntartom. Csendes örültnék is mondták, mert csak elvétve szólt bele a meccsek menetébe. Viszont azt kevesebben tudják, hogy a bajnoki címet eldöntő, a Honvéd ellen összecsapást megelőzően ketten egy órát sétáltunk és akkor ő megadott minden taktikai tanácsot. Ezeket nekem, mint csapatkapitánynak, továbbítanom kellett a társaim felé, mint az edző előretolt karja. A meccseken kiabáló, gesztikuláló edzőkkel kapcsolatosan idézte az 1954-es labdarúgó világbajnokságon győztes németek szövetségi kapitányát, Sepp Herbergert, aki szerint az ilyen edzők az edzéseken elfelejtettek valamit tudatosítani. Szerintem tökéletesen igaza volt!

– És Faludi Mihály kapitánnyal milyen volt a kapcsolata?

– Jó. Szenzációsan felkészített bennünket kondicionálisan, amit a naponta elvégzett három edzésnek köszönhetünk. Három meccset is lejátszottunk volna egymás után. Viszont mérkőzés közben elvesztette a fejét, nem tudott higgadtan dönteni. Én megkülönböztetek nagyon jó edzőt, meg zseniket. Faludi Mihály nagyon jó edző, Mocsai Lajos is az. Nálam viszont a zseni Kemény Dénes meg Gyarmati Dezső. Vagy a jugóknál Vlado Stenzel. 1972-ben, Münchenben döntetlenre állt a döntő. Stenzel bement a pálya közepére, megkapta a piros lapot, viszont az általa elmondott néhány mondat elég volt ahhoz, hogy Jugoszlávia megnyerje az olimpiát.

Dr. Kemény Dénes. Fotók: JochaPress.hu

– 1984-ben visszavonult, de még kétszer visszahívták. 1986-ban például három meccsen játszott, de tudott annyit segíteni, hogy benn maradt a csapat.

– Még sokáig játszhattam volna, ha akarok. 1986-ban például a kiesési rangadót Buday Feri csapatával, a Hódiköttekkel játszottuk. Akkor hívtak vissza, Feri amikor meglátott, azt hitte, én vagyok a technikai vezető. A meccsen kilenc gólt dobtam. A 19-19-es döntetlen a benmaradásunkat jelentette.

– **Az edzősködés soha nem kísértette meg?**

– Alapvetően nem állt szándékomban erre a területre elkalandozni. Egyszer mégis „elcsábultam”, amikor Benyáts Balázs-zsal összefogtunk, hogy csináljunk Debrecenben megint jó kézilabdát. A megyei bajnokságból fel is jutottunk az NB I-be, abban a csapatban a fiam is játszott. Az első évben hetedik lettünk, utána viszont beütött a jó magyar betegség: elkezdődött a széthúzás, a kísérletnek hamar vége lett. Azóta csak vergődés van, pedig ha lenne egy jó csapatunk, nem lehetne elférni a csarnokban.

– A magyar kézilabdázásban rengeteg a külföldi játékos. Róluk mi a véleménye?

– Nekem ma már mindegy, hogy a Veszprém, a Szeged vagy éppen a Győr meccseit nézem. Nagyon ügyesek, sokat tudnak, de egyik csapatnak sem tudok úgy szurkolni, mint a korábbi időkben. Megnézem őket, de nem izgatnak fel engem. Egy ember játéka érdekel igazán, ez pedig a Lékai Máté. Gyors, zseniális a helyzetfelismerése, jó a térlátása, lát is a pályán, a Dushebaev mégsem vitte ki a 2016. januári Európa-bajnokságra. Így vagyok a debreceni focistákkal is. Amikor még Sándor Tamás, Dombi Tibi és a többiek voltak a főszereplők, szívesen mentem ki a meccseikre. De így volt ez korábban is. Amikor Budapesten voltam, nem létezett, hogy kihagyjam Nyilasit, Ebedlit, vagy az újpesti gólgyárosokat, a Fazekas, **Göröcs**, Bene, Dunai, Zámbó ötösfogatot. Most pedig eladják, megveszik, kölcsönadják, kivásárolják – minden van, csak helyi kötődésű játékos legfeljebb véletlenül. Végre úgy alakult, hogy Herczeg Bandi visszakerült a Loki kispadjára, mert a méregdrága portugálok majdnem kiejtették az együttest az élvonalból. Bandi a helyi kötődésű játékosokra szeretne minél többet alapozni – öröömre, egyelőre jól is állnak a dolgaik.

– A közelmúltban zajlott Horvátországban a férfi kézilabda Európa-bajnokság. Az ott látottakkal kapcsolatban mit mondana el legszívesebben?

– A külföldiekről például azt, hogy nálam az egy vereségük ellenére a franciák voltak a legjobbak. Ha Duvnjak nem sérül meg, a horvátok biztosan előrébb végeznek. A svédek nem vártam ilyen előkelő helyre, a csehek pedig jól összeválogatott gárdájukkal erőn felül teljesítettek.

– És a magyarok?

– Szerintem a magyar válogatott jó úton halad. Vranjes jó edző, hagyni kell őt dolgozni. Ha lennének igazi szélsőink, az sokat lendíthetne az összképen.

Ljubomir Vranjes jó edző – állítja dr. Süvöltős Mihály

– Dr. Süvöltős Mihályról mit lehetne még megtudnunk?

– Én voltam a Dózsában a csapatkapitány, az én feladatom az évenkénti találkozó megszervezése. Civilben a sok munkám mellett nagyon várom a nyári hónapokat, amikor a lehető legtöbb időt a Debrecen-től 65 kilométerre lévő Tiszalökön töltöm a családommal. Közkívánatra gyakran főzök. A „mindent bele” leves bevált, miként a „slambucot” is rendszeresen követelik a vendégeim. Ennek az az érdekessége, hogy húson kívül minden van benne. Ami pedig a húsokat illeti, Karácsonykor immár évek óta egy-egy ötkilós pulykát sütök meg faszénen, ami legalább négy és fél órányi munkát jelent. Az állatot előzőleg három napig pácolom, mert erre is szükség van ahhoz, hogy olyan finom legyen,

amilyenek kell lennie.

(jochapress / Jocha Károly)